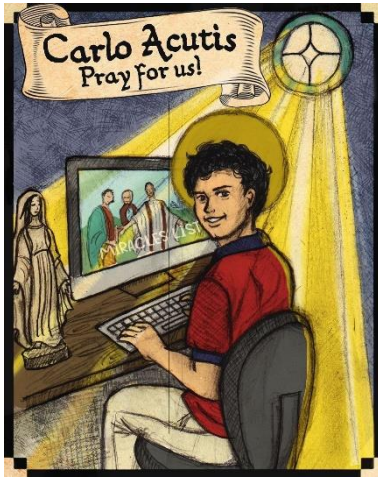

ŽIVOTOPIS CARLA ACUTISE

Italský teenager, který zemřel v roce 2006 ve věku patnácti let, působí do slova jako zjevení. Na první pohled normální kluk své doby, veselý a komunikativní, který rád jezdí na výlety, má své oblíbené pejsky, s nimiž natáčí zábavná videa a velkou vášeň pro počítače. Ještě víc ale tíhne k Božím věcem. Prosadí si první svaté přijímání dřív, než bývá zvykem, a od té doby chodí denně na mši. „Eucharistie je moje autostráda do nebe,“ prohlásí Carlo později a je znát, že její význam chápe do velké hloubky. Evangelia zná skoro nazpaměť. Ze svých úspor se stará o řadu bezdomovců. Přirozeně se stává i misionářem ve svém okolí, pro Boha získává řadu svých vrstevníků i dospělých, včetně několika přátel hinduistů.

Když se ptali jeho maminky, jak vůbec objevil víru, jestliže rodina byla prakticky nevěřící, paní Antonie bez obalu přiznala: „Určitě ne zásluhou nás rodičů, to klidně zveřejněte... Mě osobně Carlo zachránil. Byla jsem ve víře negramotná.“

Takových je nás možná víc... Kéž nás tento.. Boží influencer“ při četbě provází svou přímluvou, abychom svůj život dokázali prožít tak krásně a naplno jako on.

Výrok Carla Acutise: „**Najděte Boha a naleznete smysl svého života.**“

První roky

Carlo Acutis se narodil 3. května 1991 v Londýně, kde se jeho rodiče Andrea a Antonie ocitli na několik let z pracovních důvodů. Jeho prarodiče, kteří jinak žili v Itálii, okamžitě vyrazili do Londýna, aby vnoučka přivítali. Totiž příchod nového života prožívá rodina jako velký svátek. Carlo dostal od Boha milost narodit se v křesťanské rodině, i když tehdy byli jeho rodiče ve víře velmi vlažní. Přesto jen o dva týdny později nechali dítě pokřtít. Stalo se tak 18. května v londýnském kostele Panny Marie Bolestné. Prarodiče mu jdou za kmotry. O miminko pečuje nejen maminka, ale též paní na hlídání. Jeho první chůvy jsou Angličanky, které umí s tímto čiperným dítětem velmi dobře zacházet. V září roku 1991 se rodina Acutisových vrátila do Milána. Jakmile jsou malému Carlovi čtyři roky, pošlou ho rodiče do školky. Chodí tam moc rád – jako jedináčkovi mu společnost jiných dětí dělá radost. Je to živé dítě a má už své vlastní názory, které mu nikdo nedokáže vyvrátit. Odmalička je velice mírumilovný: Když ho třeba nějaké jiné dítě bije, nijak mu to neoplácí. Od útlého věku u něj jeho blízcí pozorují velké komunikační schopnosti. Díky tomu si uměl získat přízeň kolem sebe, dokonce i těch dospělých, kteří obvykle tvrdí, že děti nesnáší.

Výrok Carla Acutise: „**Smutek je jen hledět na sebe; hledět na Boha je radost.**“

Dětství

Když byl Carlo malý, trávil takřka celé léto v domě svých prarodičů ve vesnici Centola, která se nachází v turistické oblasti provincie Salerno. Carlo tráví celé dopoledne a část odpoledne u moře. Na pláži spořádá jednoduchý oběd, obvykle bagetu a

ovoce. V dědečkově zahradě trhá ovoce přímo ze stromů a často ho pak rozdává kamarádům. Když dospěl do věku povinné školní docházky, zapsali ho rodiče na Institut sv. Karla v Miláně, což je velice prestižní soukromá škola. Po třech měsících ho ale maminka přehlásila do základní školy *Instituto Tommaseo*, kterou vedly sestry marcelínky, protože to měl mnohem blíže od domu. I když to chlapce zpočátku mrzelo, rychle se začlenil do nového prostředí. Díky svému milému a přirozenému vystupování se záhy spřátelil se všemi obyvateli vesnice. Jednou byla jeho babička pozvána na oslavu sedmdesátin svého dobrého přítele. Vzala ho s sebou. Přestože mu bylo teprve 12 let, nikoho tam neznal, na konci večera se už kamarádil se všemi. Oslavenec vzpomínal: „Všichni se mě vyptávali, kdo je ten sympatický a elegantní kluk. Někteří říkali, že si s ním výborně popovídali, a šokovalo je, když se dozvěděli, že Carlovi je pouze 12 let.“ Další o něm mluvili, že Carlo je výjimečné, všestranné nadané dítě. Každý den ho potkávali na mši svaté. Byl velmi hodný, vychovaný a štědrý. Obdivovali s jakou usebraností chodil ke sv. přijímání. Vypadal jak anděl. Carlo také vykonal pouť do svatyně v Pompejích, měl úctu k Panně Marii. Vykonal si zasvěcení Panně Marii Růžencové z Pompejí a denně se modlil růženec.

Výrok Carla Acutise: „**Obrácení není nic jiného než přestat hledět do země a začít se dívat vzhůru. Stačí jen pohnout očima.**“

Škola

Mezi Carlem a jeho spolužáky vznikala silná pouta, ačkoli někteří z nich úplně nerozuměli tomu, jak on vidí život. Domnívali se, že se pouští do příliš intelektuálních a duchovních podniků. Jeho kamarádi rovněž nechápou, proč vždycky jezdí o prázdninách do Assisi. Rodina Acutisových měla přece dost peněz na to, aby mohla vycestovat do nějakých tropických zemí nebo do jiných atraktivních destinací. Někteří příbuzní dokonce tvrdili, že je Carlo „obětí svých rodičů“, kteří ho vláčí do Assisi, a nevezmou ho na místa, která by odpovídala jejich společenskému postavení. On však krátce před smrtí řekl: „V Assisi jsem nejšťastnější“ Carlo se snažil pomáhat těm, kdo chtěli zlepšit svoje počítačové dovednosti. Byl přesvědčen, že je dnes důležité umět dobře používat elektroniku. Dokázal vytvářet společenství, rád vyprávěl vtipy a natáčel velmi zábavná amatérská videa, která posléze promítal svým spolužákům a doma v rodině. Dokonce se pustil i do vaření. Chtěl být tak dobrý jako kuchař jeho prarodičů v Turíně. Jelikož jeho maminka byla pracovně zaneprázdněna, tak mu zařídila učitelku, která mu hodně pomáhala. Byli takoví moc dobří kamarádi. Carlo hodně pomáhal ve třídě svým spolužákům, zvláště těm, kteří měli největší potíže nebo dokonce i v rodině. Když se ve škole konal vánoční trh, všem nakupoval dárky ze svých úspor. Málokdy vyvedl nějakou hloupost běžnou pro jeho věk a nikdy své spolužáky nezatahoval do žádných lumpáren. Do školy chodil vždy upravený, elegantní... zkrátka mladý gentleman se vším všudy. Spolužáci ho měli rádi a vyhledávali ho, občas zaujal roli rozhodčího v jejich každodenních sporech.

Výrok Carla Acutise: „**Naše cíle nemají být konečné, ale nekonečné.**“

Spolužáci

Carlo má spoustu kamarádů, hlavně ze školy. Je s nimi v kontaktu až do smrti. Někteří z nich o něm napsali svá svědectví, protože se jim zdálo důležité zaznamenat svou zkušenost a sdílet ji s ostatními. Kromě toho má také mnoho

kamarádek, které mu volají i několikrát denně. Jeho rodina si nejdřív myslí, že s ním všechny chtějí chodit, ale později si uvědomí, že jde o přátelství. Jednu z nich měl Carlo obzvlášť rád. Moc si přála, aby ji učil informatiku. Jednou ho poprosila, aby jí dal pusu, protože jí bylo smutno, opustil ji totiž její kluk. Carlo jí políbil na tvář, aby ji utěšil. Jeden z jeho spolužáku píše: „Byl velmi vzdělaný ve víře. Když si občas naše učitelka náboženství nepamatovala některá čtení z evangelia, zeptala se ho a on to pokaždé věděl (na rozdíl od nás). Od chvíle kdy jsem ho potkal, se mezi námi zrodilo tak pevné přátelství, že ho nezničí ani smrt. Líbilo se mi, jak byl spontánní a milý, ale co mě nejvíc zasáhlo, byla jeho víra – takovou víru jsem viděl jen u mála lidí. Byl vždy radostný a spokojený, bez ohledu na to, zda byl den příjemný, či nikoli. Pořád se usmíval. Těch osm společně prožitých let hrozně uteklo, což mě mrzí. Věřím ale, že tady je i nadále stále tu bude ...

Výrok Carla Acutise: **„K čemu je vyhrát tisíc bitev, pokud nedokážeš vyhrát nad svými vášněmi? Je to k ničemu. Skutečné bitvy bojujeme sami se sebou.“**

Vášeň pro informatiku

Chlapec má ohromný talent na informatiku a často dělá internetové stránky, když ho o to někdo požádá. Například je pověřen tvorbou webových stránek farností, a to spolu s mladíkem, který už studuje informatiku na milánské

technické univerzitě. Vysokoškolák žasne nad jeho schopnostmi: „měli jsme společnou vášeň pro počítače, to nešlo přehlédnout. Na svůj věk byl nesmírně šikovný, což mě překvapilo, ale i motivovalo k dalšímu studiu.“ Jeden známý programátor, autor mnoha univerzitních textů, se s chlapcem seznámil přes jeho tatínka. Vypráví: „Carlo Acutis byl kluk s takovými programátorskými schopnostmi, že jsem nad tím jen žasl. Nechápal jsem, jak může kluk jeho věku mluvit o počítačích na podobné úrovni jako já, který jsem napsal řadu knih pro velké nakladatelství, specializující se na vysokoškolskou a odbornou literaturu.“ Sekretář papežské akademie *Cultorum Martyrum* píše: „Byl skutečným znalcem moderních informačních technologií, velice ochotně a se zanícením nám pomáhal vytvořit naše webové stránky na *vatican.va*. Zajímalo ho především téma eucharistie, sám se denně účastnil mše svaté – tím se lišil od svých vrstevníků.“ Jeho přátelé vzpomínají: „Byl vždycky velmi laskavý a vnímavý vůči potřebám druhých, stejně jako tehdy, když jsem si měla v sedmé třídě připravit podklady pro ústní zkoušku a on nabídl, že mi to udělá na počítači, protože s tím má zkušenosti. Dokázal si nastudovat i vysokoškolské texty o různých programech a snažil se mě je i naučit. Téma se mi sice zamlouvalo, ale nedokázal jsem pochopit věci, které pro něj byly samozřejmé.“ „Carlo měl natolik výjimečné znalosti informatiky, že ani já jsem nebyl tak šikovný jako on, ačkoli jsem absolvoval vysokou školu ekonomickou a studoval tam matematiku a informatiku. Musel to být

dar shůry, jinak by toho tak mladý kluk nebyl schopen.“ „I když byl o 6 let mladší než já, vždycky mi říkal, že počítač používám špatně, protože s ním sice umím velmi dobře zacházet, ale nechápu, jak fungují programy, se kterými pracuji. Říkával, že „chce-li člověk skutečně umět používat počítače, musí rozumět programům, jinak je obyčejným dělníkem, a ne programátorem“. Přestože jsem absolvovala odborné kurzy, chodila jsem k němu na lekce informatiky.“ „Byl určitě génius na informatiku.“ „V informatice se vyznal opravdu dobře. Jednou pomohl mé dceři znovu získat heslo do jejího počítače, který by jinak už nefungoval, a díky tomu jsem nemusel kupovat další.“ Carlo je příkladem pro mnoho lidí, kteří vysedávají u počítačů od rána do večera. Ukazuje, jak se mají tyto nástroje správně používat. Často se totiž stává, že člověka svazují a strhávají do pekel.

Výrok Carla Acutise: „**Eucharistie je moje autostráda do nebe.**“

Domáci mazlíčci

Carlo má doma dvě kočky, čtyři psy a zlaté rybičky. Najde-li nějaké opuštěné zvíře, pokaždé přemlouvá rodiče, aby ho vzali domů. Jeho bratranec z Říma, se kterým si byli velmi blízcí, vypráví o události, k níž došlo během letních prázdnin v roce 2004: „Carlo byl, velmi citlivý vůči zvířatům. Pamatuji si, že jsme tehdy potkali u moře několik kluků z Neapole a skamarádili jsme se s nimi. Jeden z nich ale uviděl bezbrannou ještěrku a zabil ji kamenem. Carlo se rozplakal a velmi se na něj rozzlobil. Maminka mu musela říct, že ještěrka je teď v nebi, aby ho utěšila. Pak se uklidnil. Překvapilo mě, že se takový kluk trápil kvůli ještěrce.“ Kromě informatiky má Carlo talent na všechno, co se týká elektroniky. Často natáčí filmy, kde vystupují jeho zvířátka. Baví tím své rodiče i přátelé, které rád zve na promítání videí s fenkou, které říká „Stellina baculka“. Pak následují příhody z Briciolou, jeho další oblíbenou fenkou, o níž žertem říká, že má „sedm démonů“, protože má docela zuřivou povahu. Pak je tu Chiara řečena „generál“. Ta je postrachem všech ostatních psů, poněvadž jako alfa samice smečky neustále vrčí na kohokoli, kdo překročí hranice jejího teritoria. Všichni si pamatují zejména příběh, v němž je Chiara velitelkou smečky, která chce dobýt svět „svých kočičáků“. Fenka hraje natolik profesionálně, až se zdá, jako by studovala nějakou zvířecí konzervatoř. „Zlého kočičáka“ hraje kocour Cleo. Chce dobýt svět psů, aby se zmocnil planety země. Další pes, Poldo, obdržel roli ministra zahraničí a bricciola se postaví proti velitelce. Carlo je zkrátka skvělý režisér a natáčí tak dobře, že by se tím býval mohl v dospělosti i živit. Kromě pejsků se mu líbí také delfíni. Během jedné cesty na lodi, kterou podnikla celá rodina i s prarodiči, řekne Carlo mamince, že prosil Pána Ježíše, aby mohl vidět delfíny. Jeho modlitba má nečekaný účinek, jak vypráví děda: „Byli jsme na širém moři, ale nebylo pravděpodobné, že uvidíme nějakého delfína. Ale najednou nás obklopili desítky a desítky delfínů, kteří skákali a

proháněli se kolem lodi. Tato jedinečná podívaná trvala asi půl hodiny.“

Výrok Carla Acutise: **„Jediná věc, které se máme opravdu bát, je hřích“.**

Vztah s prarodiči

Ilustrační foto 1

Carlo má své prarodiče velmi rád. Dědeček z matčiny strany bohužel zemřel, když mu byly čtyři roky. Carlo vyprávěl, že se mu jednou krátce po své smrti zjevil a prosil ho, aby se za něj modlil, protože je v očistci. Od té doby se za dědu nikdy nepřestal modlit a přimlouvát, a to zvláště účasti na mši svaté, která podle něj byla „tou nejdůležitější

modlitbou, již můžeme pomoci duším zemřelých opustit očistec“. Později se rozhodl, že se bude modlit i za všechny ostatní lidi v očistci, za členy své rodiny, ale i za své učitele a zasvěcené osoby, s nimiž se během svého krátkého života setkal. Kdykoliv se vidí s dědečkem z otcovy strany, který žije v jiném městě, naslouchá mu s velkým zájmem. Snaží se využít jeho rad a skvělých pozorovacích schopností. Rád si s ním dlouze povídá. Dědeček s ním hraje šachy a jiné hry určené k rozvíjení analytických schopností, aby vnuka zabavil. Přestože se vídají jen málokdy, vnuk se ochotně řídí jeho radami, například se učí být střídmější v jídle. Carlo má dvě babičky – jedna je napůl irského a polského původu, druhá Italka. Obě pocházejí z hluboce věřících rodin, avšak shodně tvrdí, že podobné dítě se ještě v široké rodině nevyskytlo. Když v roce 1995 ovdoví Luana, babička z matčiny strany, přestěhuje se do Milána, aby mohla být blíž své jediné dceři Antonii a svému vnukovi. O Carlové vypráví: „Jednou jeho maminka odjela pracovně do Říma. Carlo tolik milovala Eucharistii, že mě přemluvil, abych ho vzala na mši svatou, ačkoli mě hrozně bolela hlava. Trochu kvůli tomu i zlobil. To se pak stalo ještě několikrát... “

Výrok Carla Acutise: **„Ať se na to díváš z jakékoliv strany, život je fantastický!“**

Prázdniny v Assisi

Carlo pobývá většinu svých prázdninových dnů v jejich rodinném domě v Assisi, ve městě plném nádherných památek. Toto místo už navždy poznamenala přítomnost svatého Františka, Božího „prostáčka“, který miloval přírodu a stvoření, považoval je za odlesky dobroty a moudrosti Stvořitele. Všude kolem se rozprostírá nádherná krajina, která člověka láká volně běhat v polích a mezi potůčky. Carlo si zde často hraje se dvěma kluky z Assisi - s podobně starým Matyášem a o pár let mladším Jakubem. Jsou si hodně blízcí, tráví spolu celé léto. Natáčejí na kameru, procházejí se v lesích a hrají si s míčem na místním koupališti. Spřátelil se tady i s plavčíky, kterým pak často pomáhal čistit bazén. V létě 2006 prosil své rodiče o povolení, aby tam mohl pracovat ve stánku s občerstvením. Chtěl si vydělat své vlastní peníze, aby si o ně nemusel pořád nikomu říkat.